

ליל שבת קודש א' דסוכות אושפיזא דאברהם אבינו התש"ן.

בליל א' דסוכות אושפיזא דאברהם אבינו דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד מאד מענינא דיומא ומענינא דשלום זכר (כי היה אז סעודת שלום זכר של אחד של אנשי שלומינו בתוך סוכתו של מוהרא"ש נ"י).

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, כתיב באברהם אבינו אושפיזא דיומא (בראשית כ"ד) ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל, ודרשו חכמינו הקדושים חד אמר בן כי בכל בגימטריא בן וחד אמר בת היתה לאברהם אבינו ובכל שמה, והנה ראוי להבין את פלוגתת חכמינו הקדושים בענין זה.

ויש לומר על פי דברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' פ"ד) על הא דאיתא בגמרא (מגילה כ"ח) במה הארכת ימים אמר לו וותרן הייתי בממוני, ואומר רביז"ל לבאר זה, צריך לידע מה דאיתא בזוה"ק (פרשת נשא דף קכ"ג) וזה לשונו, תא חזי לשית ימי בראשית לכל חד אית ליה פרצופא דההוא דרגא דאנהיג ליה ולא תשכח יום דלית ביה טוב וכו' וכל יומא אית ליה גדר מלבר דלא יעול כל בר נש לההוא טוב כגון חושך דכסיא לנהורא וכו' ובגין דא מאן דאיהו חייבא ויעול למנדע רזין דאורייתא כמה נחשים ועקרבים מבלבלים מחשבתיה דלא יעול לאתר דלאו דיליה אבל מאן דאיהו טוב כל אינון נטורין אינון למימרה וקטיגור נעשה סניגור ויעלון ליה לטון הגנוז ויימרון מרנא הא בר נש טוב וצדיק וירא שמים בעי לעיילא קדמך וכו', ההוא טוב גנוז יימר להון פתחו ליה בהאי תרעא דאתקרי אהבה או בהאי תרעא דאיהו תשובה כל צדיק יעול כפום דרגא דיליה, ואין טוב אלא תורה (ע"ז י"ט:) וכשאדם רוצה להגות ולחשוב בתורה היינו ברזין דאורייתא אינון נטורין ונחשים ועקרבים מבלבלים מחשבתיה ואלו הם המחשבות שבאים לאדם וכשאדם רוצה וחושק עד מאד ופותחין לו כנ"ל בזוה"ק אזי כל יום ויום אצלו גדול עד מאד כי רואה ומשיג הטוב הגנוז היינו רזין דאורייתא השייך לאותו היום.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה באמת כל יום ויום של האדם בזה העולם

הוא מכוון כנגד ספירה אחרת בעולמות העליונים, ונעשה מזה קומה שלימה, כי יום ראשון בשבוע מכוון כנגד ספירת החדש, ויום שני כנגד ספירת גבורה, ויום שלישי כנגד תפארת וכו' עד יום שבת קודש שהוא כנגד ספירת המלכות, ואז נעשה מכל ימות השבוע קומה שלימה ופרצוף שלם והכל עולה אליו יתברך, וכפי שאדם זוכה לקדש ולטהר את הימים בתורה ותפילה מצוות ומעשים טובים כך נמשך עליו קדושת שבת קודש, והנה על פי רוב נדמה להאדם כאילו היום הוא לא יום מוצלח, ולכן עובר אצלו היום בעצבות ומרירות גדול, ונדמה לו כאילו היום הוא ארוך כמו הגלות, ונתקיים אצלו קללת התוכחה (דברים כ"ח) בבוקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בוקר, ואין לו שום נחת רוח ותענוג בכל ימי חייו, מה שאין כן כשאדם זוכה לידיעה הנ"ל, שכל יום הוא קדושה מיוחדת היורד מעולמות העליונים, אזי הוא מחייה ומתענג בכל יום ממש ומשתדל בכל כוחו למצוא את אור הגנוז השורה בתוכה עד שזוכה למלאות כל יום עם טוב אמיתי ונצחי, ולבסוף מצטרפים כל הימים ביחד להביא אותו למדריגות והשגות רמות בעבודת השם יתברך.

והנה על כן יש בתפילת קבלת שבת ו' מזמורים, ממזמור לכו נרננה עד לכה דודי, שהם כנגד ו' ימות השבוע, וראוי לכל אחד לבקש ממנו יתברך לפני שאומר כל מזמור שימחול לו כל מה שפגם באותו היום של השבוע ויבקש ממנו יתברך שיזכה לחזור ולקשר הכל אל קדושת שבת קודש, וכן ראוי להתפלל בין כל מזמור ומזמור, ובאמת כל ענין זה מבואר בכתבי האריז"ל, שכל ששת ימי המעשה הם מסתובבים סביב נקודת שבת קודש, כי ביום ראשון של השבוע עדיין נשאר אצל האדם הארת תוספות נשמה של השבת קודש שעבר, וביום שני עדיין נשאר בו תוספות רוח, וביום שלישי תוספות נפש, וכן ביום רביעי מתחיל כבר להתנוצץ בו מתוספות נפש של השבת הבאה, וביום חמישי תוספות הרוח, ובערב שבת קודש תוספות נשמה, נמצא שבאמת כל יום יום מששת ימי השבוע הם מקושרים אל שבת קודש, וכפי שאדם זוכה למצוא את אור הגנוז, היינו אור אלוקותו יתברך בכל יום, ולקשר עצמו אל הנקודה השייך אל לבו באותו יום, על ידי זה הוא מקדש כל ימיו בקדושת שבת קודש, ומרגיש תענוג ונועם זיוו וחיות מעין עולם הבא ממש.

והנה כפי גודל הקדושות הגנוזות בכל יום ויום, כמו כן יש זה לעומת זה

הרבה נחשים ועקרבים המסכנים כל יום ויום, שהם כלליות הבלבולים והדמיונות שעוברים על האדם, ורוצים לרחק ולעכב אותו מכל אלו האוצרות הגנוזות, ומי שאין לו שכל אזי מתרחק תיכף ומיד כשרואה שיש לו מרדות ובלבולים בזה היום, וחושב ואומר שאין זה היום שלו, ומניח היום לעבור בלי כלום, אבל כשאדם יש לו שכל, אזי מתגבר בכל מיני עצות טובות לקפוץ ולדלג על כל המרדות והבלבולים שלו, וליכנס אל הטוב הגנוז שבאותו היום, ובעיקר על ידי שחוטף הרבה נקודות של תורה ותפילה מצוות ומעשים טובים בזה היום, וזהו סימן שלא הניח עצמו להתבלבל מכל הנחשים והעקרבים האלו.

ולכן כשאדם באמת זוכה לקפוץ ולדלג על הכל, אזי כל הנחשים והעקרבים מתבטלים לגמרי, וקטיגור נעשה סניגור, והם כולם עוזרים לו להכנס אל שערי הקדושה, כל אחד ואחד כפי עבודתו, כי כל צדיק יש לו שער אחר שהוא עוסק בענין זה ביותר, וכפי הכנתו ומסירות נפשו הוא זוכה להכנס אל האור הגנוז של אותו היום ולהמשיך על עצמו עריבות ידידות נועם זיוו השכינה הקדושה.

ומסיים רביז"ל, וזה ששאל התנא כמה הארכת ימים היינו באיזה מידה מהמדות נכנסת להטוב הגנוז והארכת הימים שלך להיות גדולים כנ"ל, והשיב לו וותרן הייתי בממוני שזוהי מידתו של אברהם אבינו, והיא תרעא דאתקרי אהבה והוא סיטרא דימינא, ואיתא בתיקוני זוהר (תיקון ע' דף קי"ח) מסיטרא דימינא מוחא חורא ככספא, היינו שכל המקטרגים וכל הנחשים והעקרבים היינו המחשבות זרות שמבלבלים מחשבתו נעשים חוורים ככספא, ולכך נאמר באברהם (בראשית כ"ד) ואברהם זקן בא בימים היינו שהיו כל הימים שלו שלמים וגדולים, כי מסיטרא דימינא מוחא חורא ככספא ומן הקטיגור נעשה סניגור והיה יכול לבא בכל יום אל הטוב הגנוז השייך לו עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה מידת האהבה ומידת הוותרנות היא המידה היותר מסוגלת להביא את האדם אל האור הגנוז שבכל יום, עד שיזכה לאריכות ימים ושנים טובים באמת, כי על ידי שאדם תמיד מוותר על הכל ומקרב את כל הבריות באהבה גמורה ובשלום אמיתי, על ידי זה כל חייו הם חיים רגועים בלי כעס וקפידות כלל, והוא חי חיים שלווים ושקטים מאד, והאדם צריך לעבוד על עצמו הרבה להכניס בקרבו את מידת האהבה, שתמיד יאהב

תוך הנחל

את הבריות, ויקרבם לתורה, וידין את כל אחד ואחד לכף זכות, כי על ידי זה יהפך הקטיגור להיות סניגור ממש, כי מי שהיה לו מקודם שונא גדול, ורצה רק לנקום בו, כשהוא רואה אותו מתנהג כנגדו עם מידת האהבה ומידת הוותרנות ואינו מבקש רעתו כלל, על ידי זה מתבטל כל שנאתו ורעתו לגמרי, והוא מתהפך לאיש אחר ממש, וכן נעשה למעלה בשמים שכאדם הולך עם מידת הוותרנות ומידת האהבה, אזי מוותרים לו על הטאיו ופשעיו וכל המקטרגים שלו בשמים נעשים סניגורים ועוזרים לו לחזור ולהכנס לשערי הקדושה, וזהו הסוד שגילה התנא במה הארכת ימים, וותרן הייתי בממוני, היינו שעל ידי מידת הוותרנות שלא הקפיד על כל פרוטה ופרוטה, ולא הלך בצמצום וקטנות המוחין, על ידי זה זכה להאריך ימיו ושנותיו מאד, כי כשאדם הולך עם מידת אהבה אזי יש לו מה חוורא ככספא היינו שהמח שלו מזוכך ומטוהר כמו כסף טהור, ויש לו התרחבות המוחין להשיג את אור אלוקותו יתברך המאיר בכל יום ויום מחדש, ואשרי מי שזוכה להשלים בעצמו מידה יקרה זאת כי על ידי זה יאריך ימיו ושנותיו בטוב ובנעימים.

והנה זהו מה שמבואר בדברי הזוה"ק על הפסוק הנ"ל, ואברהם זקן בא בימים, שאברהם אבינו בא לעת זקנתו ביחד עם כל הימים שלו, שלא נחסר לו אף אחד מהם, כי כשאדם הולך עם מידת האהבה ודן את כל הבריות לכף זכות תמיד, על ידי זה לא יאבד אף אחד מימיו היקרים שיש לו בזה העולם, רק כל אחד ואחד מהם ימלא עם טוב הרבה, ולא יהיה עסוק עם שנאות וקנאות ונקמות על חבירו, וזהו ואברהם זקן בא בימים היינו שהיו כל הימים שלו שלמים וגדולים, כי מסיטרא דימינא מוחא חוורא ככספא ומקטיגור נעשה סניגור והיה יכול לבא בכל יום אל הטוב הגנוז השייך לו.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שעל פי זה מובן מאד גם סיום הפסוק, וה' ברך את אברהם בכל, ופלוגתת חכמינו הקדושים הנ"ל, שחד אמר שהיה לו בן, כי בכ"ל בגימריא ב"ן, וחד אמר שהיה לו בת, ובכל שמה, כי בחינת בן מרמוז על בחינת הסניגור היינו על המחשבות טובות שמכניסים את האדם לשערי הקדושה, בבחינת מה שאמרו חכמינו הקדושים (מנחות ק"י.) על הפסוק הביאי בני מרחוק ובנותי מקצה הארץ, הביאי בני מרחוק אלו גליות של בכל שדעתן מיושבת עליהן כבנים, ובנותי מקצה הארץ - אלו גליות של שאר ארצות שאין

דעתן מיושב עליהן כבנות, שבחינת בן נקרא מה מיושב, מה שאין כן בנות מרמוז על מוח שאינו מיושב, בחינת המחשבות המבלבלות הנ"ל שנקראים בחינת קטיגור, שהם הנחשים ועקרבים שמבלבלים מחשבת האדם, והנה כשאדם זוכה למידת אהבה, מדתו של אברהם אבינו שהוא מידת הותרנות, אזי מהקטיגור נעשה סניגור, וכל המוחין שאינם מיושבים מתבטלים לגמרי וכולם עוזרים לו להכנס לשערי הקדושה, וזה בחינת פלוגתת חכמינו הקדושים הנ"ל חד אמר שהיה לו בן, כי בכ"ל בגימטריא ב"ן, היינו שחד אומר שעיקר עבודתו היתה בבחינת בן שהם המחשבות המיושבות, בחינת מוחא חוורא ככספא הנ"ל, כי כל עבודתו היתה בבחינת אהבה ובמידת הותרנות, וחד אמר שהיה לו גם בת ובכל שמה, היינו שהלך כל כך עם מידת אהבה וותרנות עד שזכה להפוך גם כן בחינת בת שהיא בחינת הקטיגור כנ"ל, להיות סניגור, וגם כל המחשבות שאינם מיושבות נתהפכו לגמרי לעזור לו להתקרב אליו יתברך באמת ולהאריך ימיו ושנותיו בטוב ובנעימים, נמצא שמר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי, רק כל אחד גילה את עוצם השגתו מבחינה אחרת עד שהעידו שהיתה לו גם כן בת וזכה להפוך את הקטיגור להיות סניגור (וכמוכן בזה רימוז מוהרא"ש נ"י את הקשר לענין של הולדת הבן זכר וסעודת השלום זכר שהיתה לאחד מאנ"ש אז בבית מדרשו).

וחזר וקשר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לענינא דמצוות סוכה בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה באמת גם ענין של מצוות סוכה הוא ענין של הפיכת קטיגור להיות סניגור, כי עיקר מצוות סוכה שאנחנו יוצאים בחוץ למקום שליטת החיצונים, ובונים שם סוכה ומהפכים אותה לבחינת פנים, ששם דירת השכינה הקדושה ויושבים תחת צילא דמהימנותא, כי הנה על פי רוב נדמה לאדם שבחוץ אי אפשר לו לעבוד את השם יתברך, כי שם יש הרבה מחשבות המבלבלות וטורדות, שהם הנחשים והעקרבים הנ"ל שמבלבלים מחשבתו, ורק כשהוא בפנים בבחינת בית, יכול לעבוד את השם יתברך, אבל מצוות סוכה מגלה אחרת, שגם בחוץ יכולים להפוך את כל המקטרגים להיות לסניגורים עד שיכולים למצוא אלוקותו יתברך גם בחוץ על הרחוב, והכל על ידי שאדם הולך במידת האהבה ומקרב את כל אחד ואחד מישראל ומזמין אורחים לתוך סוכתו כמידת אברהם אבינו, בבחינת מה שאמרו חכמינו הקדושים (סוכה כ"ו:) על הפסוק (ויקרא כ"ג) כל האזרח בישראל ישבו בסוכות מלמד שכל ישראל

ראויים לישב בסוכה אחת, כי כשאדם הולך בדרך כזה, ורצונו וכיסופו לראות כל ישראל יושבים בתוך הסוכה שלו, על ידי זה זוכה לאריכות ימים ושנים טובים עד שמתהפכים כל הנחשים והעקרבים להיות עוזרים ומסייעים לו ליכנס לשערי הקדושה.

וזהו בחינת מה שעושים את הסוכה מפסולת גורן ויקב, ואיתא בדברי מוהרנ"ת ז"ל שזהו כל הפסולת של העוונות וחטאים של ישראל שחזרו עליהם בתשובה בראש השנה ויום כיפור, שאז הם נתהפכים לזכויות, ומהם דייקא עושים את הסוכה, כי אז מהקטיגור נעשה סניגור ומכל העוונות שרצו המקטרגים לקטרג בימי הדין של ראש השנה ויום כיפור, עכשיו נתבטלים כוחם לגמרי, ואדרבה מהם עושים את צל הסוכה הקדוש צילא דמהימנותא, וזהו מה דאיתא בספרים הקדושים, שסוכ"ה עולה בגימטריא הוי"ה אדנ"י, כי הוי"ה הוא התגלות אלוקותו יתברך באופן גלוי ופתוח מאד, אבל השם אדנ"י הוא בחינת דינים וצמצומים, היינו הנהגתו יתברך המלוכש בתוך הטבע, שבגלוי אין רואים עצם התגלות אלוקותו יתברך, אבל על ידי מצוות סוכה נתייחדים השני שמות ביחד, וזוכים לראות איך שבאמת גם בתוך כל הגשמיות שורה אלוקותו יתברך, וזהו עיקר מצוות ישיבת סוכה לאכול ולשתות ולישון שם, כי אז מכל הגשמיות נעשים ענינים גבוהים ועבודות שלימות, והכל חוזר ונתייחד ונתקשר להשם יתברך.

והנה מבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"א), שעיקר עבודת האדם שיעלה מגדר אנושי ויגיע לגדר מלאך, והנה באמת גדר מלאך לבד אין זה שום שלימות כלל, כי המלאכים נקראים עומדים כי אין להם שום בחירה בעבודתם, והם מוכרחים לקיים רצונו יתברך בלי שום עיכוב ומניעה כלל, רק עיקר מעלת האדם הוא כשזוכה להפוך את כל הגשמיות של עולם הזה לעבודת השם יתברך, ולראות שבאמת הרוחניות והגשמיות הם דבר אחד ממש, שהם בחינת קישור שני השמות הנ"ל הוי"ה אדנ"י, העולה בגימטריא סוכ"ה כנ"ל, ולכן גם מלאך עולה בגימטריא שני שמות הנ"ל, כי זהו עיקר מעלת וחשיבות האדם כשיכול להעלות עצמו אל השגה כזאת, שבכל דבר יזכה לקשר רוחניות וגשמיות ביחד, ואזי הוא נקרא מלאך, שנעשה מבן אדם שבזה העולם, גדר מלאך, ואין מעלה יותר גבוהה וגדולה מזה (ליקוטי מוהר"ן חלק ב')

סי' א'), וזהו גם אותיות מאכ"ל שעולה גם כן כמו שני שמות הנ"ל, כי עיקר קיומו של האדם בזה העולם הגשמי הוא על ידי אכילתו, ובלי אכילה אי אפשר לחיות כלל, אבל עיקר עבודת האדם הוא לדעת שבכל מאכליו גנוז ניצוצי קדושה ורוחניות אלקותו יתברך, ובאמת עם כל כף וכף ועם כל לעיסה ולעיסה הוא יכול לעבוד את השם יתברך, ולכן מצינו גם כן שעיקר מצוות סוכה מקיימים על ידי אכילה, ואז דייקא מברכים לישב בסוכה, כי דייקא בתוך הסוכה אנחנו זוכים לגילוי השגה הנ"ל, שבכל הגשמיות יש אלוקות ומכל המקטרגים נעשה סניגורים, והכל עולה ביחד לעשות נחת רוח להשם יתברך ולהעלות את האדם אל השגות גבוהות ורמות בעבודתו יתברך.

וסיים מוהרא"ש נ"י, עם סיפור נפלא מענין גדול מידת האהבה והותרנות של הצדיקים לקיים את מצוותיו יתברך בכל נפשם ומאודם, כי הנה בזמן הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע במדינת רוסיא היה על פי רוב קשה להשיג אתרוגים מהודרים, והיה מקדים לשלוח שלוחיו עוד לפני ראש השנה להשיג בשבילו אתרוג מהודר, והיה משלם על זה סכום גדול של ממון, והנה באיזה שנה כבר עברו ימי ראש השנה ויום הכיפורים, ועדיין לא היה להרה"ק מבארדיטשוב זי"ע שום אתרוג על יום טוב, והיה שרוי בצער גדול מאד, כי התקרבו ימי הסוכות ועדיין לא היה שום שמועה מביאת האתרוגים, עד שהיה כבר יום לפני ערב יום טוב, ושלח את הגבאים שלו לעמוד על פרשת דרכים שבעיר בארדיטשוב, לחפש אולי איזה עובר דרך יש לו אתרוג למכור, והנה באותו היום עבר בדרך איזה עשיר וסוחר גדול בעגלה מכובדת, והיה אתו אתרוג יפה ומהודר מאד שקנה במדינה אחרת, והיה בדרך נסיעתו הביתה, והציעו הגבאים של הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע שהם מוכנים לקנות את האתרוג שלו בכל מחיר בשביל שיהיה להרה"ק הנ"ל אתרוג לברך עליו ביום טוב, אבל העשיר הנ"ל ענה שאינו צריך כסף כלל, רק רצונו להגיע הביתה על חג הסוכות ולברך על האתרוג שלו בעירו ובביתו, והפצירו בו הגבאים הנ"ל מאד שאולי ישנה את דעתו וישאר כאן על חג הסוכות בכדי לזכות את הרה"ק מבארדיטשוב ז"ל עם האתרוג שלו, אבל העשיר לא רצה לשמוע מדבר זה כלל, עד שפעלו אצלו שלפני שיסע הלאה יכנס להרה"ק מברדיטשוב ז"ל לקבל ברכה, ואחר כך יהיה יכול להמשיך לדרכו, והלך העשיר הנ"ל עם הגבאים ונכנסו אל הרה"ק מברדיטשוב ז"ל וכשראה את האתרוג בידו צהלו פניו מאד ונתמלא שמחה עצומה והתחיל

לבקש מהעשיר שימכור לו את האתרוג בכל מחיר שרק יהיה, אבל הלה לא הסכים כלל וגם לא רצה להשאר שם על חג הסוכות, עד שענה ואמר לו הרה"ק מברדיטשוב ז"ל הנה אעשה עמך עסק אני מוכר לך חצי העולם הבא שלי בשביל האתרוג שלך, והנה בשמוע העשיר הנ"ל את הדבר הזה אזי נתיישב בדעתו שבוודאי זה מקח טוב מאד, לקבל חצי חלק עולם הבא של רב גדול וקדוש כזה, והסכים בדעתו להשאר שם על חג הסוכות ולזכות את עיר ברדיטשוב עם האתרוג שלו.

והנה בנתיים לפני החג, פרסם הרה"ק מברדיטשוב ז"ל לכל העיר שאף אחד לא יתן להעשיר הנ"ל להכנס לסוכתו בליל סוכות, ולא אמר להם שום פירוש לדבר, רק כך הוא מצווה בצוואת רב העיר, וכולם צייתו לדבריו, ובהגיע ליל סוכות רצה העשיר הנ"ל להכנס לאיזה סוכה של בני העיר, לאכול שם סעודת הלילה ולקיים מצוות ישיבת סוכה, ולא רצה ליתן לו רשות להכנס אצלו, וחשב שזהו מקרה, והלך אל יהודי שני, וגם כן סירב להכניס אותו, וכן היה אצל כולם עד שנחלש דעתו מאד ונתיישב בדעתו שילך אל רב העיר בעצמו לבקש ממנו שישב בסוכתו, ובהגיעו שמה נבהל מאד כשגם הרה"ק מברדיטשוב ז"ל סירב להכניס אותו לסוכתו, ושאל אותו מה זה ועל מה זה שלא מניחים יהודי לקיים מצוות סוכה בליל ראשונה של סוכות, וענה ואמר לו הרה"ק מברדיטשוב ז"ל, רק על תנאי אחד אתן לך רשות להכנס לתוך הסוכה, היינו אם תמכור לי בחזרה את חלק העולם הבא שלי, והנה זה הצר להעשיר הנ"ל מאד, כי הלא נשאר בעיר ברדיטשוב רק בכדי לקבל את חלק העולם הבא של הרה"ק הנ"ל, ועכשיו לא מניחים אותו לישב בסוכה רק בתנאי שיחזיר לו החלק עולם הבא שלו, והיה כבר סמוך לחצות לילה וראה העשיר הנ"ל שאין לו ברירה, ואזי אמר הנני מוחל לכם את חלק העולם הבא שלכם, רק תנו לי לאכול כזית בתוך הסוכה, כי אני מוכרח לקיים מצוות אכילת סוכה בלילה הראשונה כראוי, ולא אכפת לי כלל משום דבר, ואז נתן לו הרה"ק מברדיטשוב להכנס לתוך סוכתו בכבוד גדול ובשמחה רבה, ונתן לו לאכול כיד המלך, ובאמצע אכילה אמר לו הרה"ק הנ"ל, תדע, שבאמת החלק עולם הבא שהבטחתי לך בוודאי יהיה לך, ורק רציתי שהמצוה שלך יהיה לשם שמים, ולא מחמת נגיעות עצמיים, ולכן רציתי לראות את עוצם תשוקתך הטהור לקיים רצונו יתברך, בלי שום נגיעות ופניות כלל, וזה כבר גילה למפרע איך שבאמת

גם מצוות האתרוג שלך רצית עם רצון וחשק אמיתי, ובוודאי שכרך גדול מאד בשמים, ושמחו ביחד בשמחה עצומה שמחת החג, הרי אנחנו רואים את גודל כח הצדיקים, איך שהם מוכנים לוותר על הכל לקיים רצונו יתברך, וגם איך שהם יכולים להפוך מקטיגור להיות סניגור, ולהפוך מכל המניעות ועיכובים שיהיו עוזרים ומסייעים לקיים את רצונו יתברך, והשם יזכינו לקנות לעצמנו מדת האהבה, מדתו של אברהם אבינו אושפיזין דיומא בשלימות, ונזכה להמשיך עלינו את עוצם אור הסוכה שהוא צילא דמהימנותא, עדי נזכה להתדבק בו יתברך בדביקות אמיתי ונצחי מעתה ועד עולם אמן ואמן.